

THƯ GỬI DẤU YÊU (26)

Chị thương mến,

Có lẽ đây là lá thư đầu tiên tôi gửi đến một người chị, mà trên bước đường lưu vong, tình cờ tôi đã gặp, để cảm nhận nhiều thân thiết. Một lần nói chuyện với chị, tôi hiểu rõ tâm tư của chị hơn. Chúng ta đã đồng ý với nhau những quan niệm về cuộc sống. Tôi mến chị ngay từ lúc đầu. Từ lúc tôi hiểu giữa cuộc sống này, còn có những người như chị, thông cảm và quan tâm đến những người cùng cảnh ngộ. Chị có cái nhìn rất què cũ. Và cũng như tôi tâm trạng lúc nào cũng nặng trĩu u u tư về cuộc sống, lúc nào cũng cố gắng gìn giữ, tuổi trẻ của mình trong thử thách của thời gian. Sự thực, trái tim tôi đã già nua trước tuổi. Nhiều người cũng có một quan niệm chung với chúng ta là. "Ở chốn thiên đàng này, mọi điều, mọi thứ đều có, duy chỉ có một điều người ta nghèo nàn hơn cả là tình cảm, là tình người."

Khi tôi mới đặt chân đến Mỹ, một người Anh cũng đã nói với tôi điều đó. Anh khuyên tôi, đừng đánh mất tình cảm và tâm hồn Việt Nam. Chúng ta có thể thay đổi được nhiều thứ, nhưng làm sao thay đổi được màu da và màu mắt. Đời sống cần có những thăng tiến. Nhưng trên một khía cạnh nào, xứng đáng với sự cố gắng, chăm chỉ của mình, chứ đừng tạo dựng danh lợi, trên sự đau khổ của người khác.

Hình như tôi đã tâm sự với chị rất nhiều, chị nói. "Tôi có nụ cười gương, ánh mắt buồn." Nhận xét chị rất đúng, lúc nào tôi cũng cảm thấy mát mát và thiếu thốn một cái gì. Ở khía cạnh nào thì cũng có những góc nhọn tôi nghĩ, tôi đang bị nhiều góc nhọn đâm vào tâm hồn mình. Tôi không dám mở xẻ, không dám đâm sâu, vì như thế sẽ đau buốt hơn, cái đau buốt của một ý nghĩ trọn vẹn không muốn lung lạc, không muốn bị ung nhọt.

Những điều mà khi tôi thốt ra, mặc dù mang một ẩn ý, Nhưng, chắc chị sẽ hiểu. Tôi không cố ý dùng Mỹ ngữ. Tôi nói về tâm trạng của tôi, tâm trạng của chị. Một sự cảm thông, tương đồng mà chúng ta rất trân trọng.

Chị đã kể cho tôi nghe về làng cũ của chị. Những buổi tối trong ngôi miếu hoang, người thầy giáo già vẫn nét cổ xưa, đã hết lòng giảng dạy cho những đứa học trò thân yêu. Lớp học không được như bây giờ, chỉ vài ngọn đèn dầu chiếu sáng yếu ớt và dăm ba đứa học trò rất chăm chỉ, hiếu học. Chỉ kể cho tôi nghe về nền tảng giáo dục của gia đình chị, những tục lệ của làng chị. Chị là người duy nhất của xóm làng đó, vượt qua những tục lệ đó. Nhưng điều đó không có nghĩa là chị đã đánh mất sự đôn hậu nơi chị, vì cho tới hôm nay, chị vẫn có những ý nghĩ tốt đẹp nói lên sự đôn hậu đó, những ý nghĩ đã giúp tôi khoan dung hơn với cuộc sống này.

Giòng sông quê cũ của chị vẫn êm đềm xuôi chảy, xóm làng chị vẫn cố kính và tâm hồn chị vẫn theo những khuôn phép đặt trên nền tảng đạo đức của gia đình chị. Xin chị hãy nở nụ cười, như tôi cũng sẽ nở nụ cười từ đây.